

LBRIS

MELISSA WIESNER

We know
books

TOTUL MĂ ADUCE ÎNAPOI LA TINE

Traducere și note de Simona Berlovan

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

PROLOG

VARA, ZILELE NOASTRE

Dr. Anna Campbell își petrecuse ultimii cincisprezece ani încercând să nu se întoarcă acasă, iar acum, dincolo de porțile aeroportului, se zărea orașul Pittsburgh, Pennsylvania – locul în care crescuse încercând să evadeze din el.

Ca să-și facă curaj, Anna a apucat pandantivul pe care îl purta la gât de douăzeci de ani, pipăind cu policele gravura delicată. Acum nu mai era un copil speriat, disperat, iar această călătorie reprezenta șansa ei să găsească în sfârșit răspunsurile pe care le căutase de-a lungul ultimei jumătăți a vieții.

Să lase în sfârșit trecutul în spate. Definitiv.

Anna și-a îndreptat umerii, apoi i-a urmat pe ceilalți călători obosiți pe scările rulante, ezitând puțin când aceștia au început să se îndrepte fie spre banda pentru bagaje, fie spre ușile glisante, acolo unde îi așteptau prietenii și rudele. Anna nu avea niciun fel de bagaje. Toate lucrurile îi încăpuseră în rucsacul pe care îl căra pe umăr și nimeni nu sosise la ora aceea târzie să o ia de la aeroport, așa că s-a uitat la indicatoare căutând stația pentru mașinile Uber.

În clipa în care se pregătea să iasă din zona de *check-out*, a auzit o voce baritonală venind de undeva din spatele ei:

— Poate cineva să cheme un doctor?

Anna s-a răsucit pe călcâie, toată anxietatea ei risipindu-se în clipa în care l-a zărit, la câțiva pași în fața ei, pe

unul dintre cei mai frumoși bărbați din câți întâlnise vreodată. Acesta o privea la rândul lui. Anna a rămas ținută de locului, rucsacul alunecându-i de pe umăr și căzând pe jos.

Apoi buzele bărbatului s-au curbat într-un zâmbet.

— Gabe! a icnit ea surprinsă, apropiindu-se grăbită de el.

S-au repezit unul la celălalt, el ridicând-o apoi ușor în aer și învărtind-o.

Gabriel Weatherall, cel mai bun prieten al ei.

— Nu-mi vine să cred că te afli aici, a spus ea când în cele din urmă el a lăsat-o din brațe.

Cum avionul ei ateriza după miezul nopții, îi spusese că plănuia să-și ia o cameră la unul dintre hotelurile de lângă aeroport ca să doarmă câteva ore. Ar fi trebuit să-și dea seama că el nu o va asculta.

— Nu cred că ți-ai imaginat că, după atâta vreme, vei putea să te întorci aici pe furiș, a spus el.

— Păi, nu chiar pe furiș, a răspuns ea zâmbind pieziș. Poate doar în vârful picioarelor.

Gabe a scuturat din cap, slobozind un oftat. Părea amuzat – dar mai exista ceva în privirea lui: exasperare, probabil.

— Știi, nu-i așa, că familia mea a numărat zilele până la sosirea ta?

Anna a simțit cum îi tresaltă ușor inima: familia lui Gabe, familia Weatherall. Familia uriașă, zgomotoasă, dulce, iubitoare și dominatoare a lui Gabe. Oamenii aceia făcuseră parte din viața ei de pe vremea când ea era adolescentă, și faptul că o acceptaseră în viața lor fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase Annei vreodată. Cu toate acestea existau momente, precum cel pe care tocmai îl trăia, când ea își dădea seama că nu fusese niciodată la fel ca ei. Familia Weatherall vedea în parcurgerea fiecărei etape a vieții un motiv de sărbătoare. Iar dacă la aceste sărbători participau o droaie de oameni gălăgioși, cu atât mai

bine – în vreme ce Anna nu își dorea decât să se pitească undeva până când ar fi reușit să-și dea seama ce ar trebui să facă mai departe.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Gabe a spus:

– Ai noroc că nu a venit toată familia aici, însoțită de o fanfară și de focuri de artificii.

Și-a ridicat sprâncenele, privind-o pe Anna ușor chiorâș.

– Le-am zis că atâta entuziasm te-ar putea copleși.

Gabe exagera, desigur, dar nu prea mult. Și, ca întotdeauna, o cunoștea pe Anna mai bine decât oricine altcineva. Îi înțelegea trecutul, copilăria și toate motivele pentru care îi fusese greu să se deschidă în fața oamenilor cu aceeași ușurință cu care o făceau membrii familiei lui.

În fine... o înțelegea în *cea mai mare parte* – pentru că existau anumite lucruri pe care ea nu le destăinuise nimănui.

Chiar și așa, Anna știa că uneori reținerile ei chiar îl frustrau.

S-a mai uitat o dată la Gabe în vreme ce el îi culegea rucsacul de pe jos. Trecuseră patru ani de când îl văzuse ultima oară. Acum, în jurul vârstei de treizeci și cinci de ani, îi apăruseră câteva riduri în jurul ochilor și, cu toate că rămăsese suplu, se mai împlinise în perioada în care ea fusese plecată. Ceea ce, desigur, îl făcea cu atât mai atrăgător.

Gabe s-a întors, surprinzându-o cum se holbează la el.

De undeva de departe s-a făcut auzit un zumzet grav, la început abia perceptibil, apoi tot mai sonor. Preț de o secundă, Anna a crezut că cineva pornise banda de bagaje, însă nu. Era doar ea – doar acel tremur, acel zumzet interior care îi vibra până în oase atunci când se afla în preajma lui Gabe.

Dacă s-ar fi luat după felul în care i se zbătea ușor colțul ochiului, și el experimenta aceeași senzație.

Anna s-a simțit dintr-odată transpusă în ziua în care îl văzuse ultima dată, la un început de iunie, cu patru ani în urmă. Amândoi stând pe veranda din față a casei părinților lui, cele câteva scânduri care îi separau părând a fi un golf mai întins decât oceanul pe care ea tocmai îl traversase. Anna și-a adus brusc aminte de expresia stupefiată de pe chipul lui și de durerea întipărită în ochi, când ea s-a retras în spatele tuturor barierelor pe care cei doi aproape că reușiseră să le treacă.

S-a retras și de data aceasta, aplecându-se să-și ia haina și să scormonească prin buzunarele acesteia, de parcă găsierea pașaportului ar fi devenit brusc o urgență. Gabe a pufnit discret, exasperarea de mai devreme apărându-i din nou pe chip.

Pentru a milioana oară de când, în primăvara aceea furtunoasă, plecase din țară, Anna se întreba cum îi modificase oare lui Gabe timpul și distanța sentimentele. Oare și el era la fel de bucuros că se opriseră înainte ca între ei să se întâmple ceva?

Sau la fel de mâhnit?

Nu îl întrebase niciodată.

Vorbeau despre câte-n lună și-n stele. Despre tot și toate, mai puțin despre energia aceea care vibra între ei. Acest subiect era atât de bine ascuns, încât parcă nici nu ar fi existat. Pentru că, dacă exista ceva care pentru ea însemna mai mult decât toate celelalte lucruri, un lucru pentru care s-ar fi aruncat în fața trenului ca să-l protejeze, acela era prietenia ei cu Gabe.

Singurul lucru din viața ei pe care se putuse bizui vreodată.

UNU

TOAMNA, CU CINCISPREZECE ANI ÎN URMĂ

Simțind cum tremură, Anna a inspirat profund ca să calmeze picamărul din piept în vreme ce profesoara recita, de pe podium, o listă de nume. Tipul aflat în dreapta ei se uita chiorâș la tenișii ei hărtăniți. Anna a simțit nevoia să-și pună o palmă pe genunchi ca să nu-și mai bââtaie nervoasă piciorul.

Persoana al cărei nume profesoara urma să-l strige habar n-avea că viitorul Annei va depinde de ea. Cum numai câțiva liceeni se calificaseră pentru bursa universitară, proiectul reprezenta șansa ei să urmeze gratuit facultatea, să spere că, într-o bună zi, va avea parte de o viață în care să nu mai fie nevoită să privească mereu peste umăr.

Foșnetul foii de hârtie pe care profesoara McGovern o ținea în mână s-a răspândit în ecou prin sala de clasă în vreme ce femeia își cobora degetul mai jos pe listă, oprindu-și-l apoi în dreptul următorului nume.

În vreme ce aștepta să audă numele partenerului ei de proiect, Anna se ținea de marginea tricoului ei moștenit de la altcineva.

— Gabriel Weatherall.

Anna și-a îndreptat privirea spre celălalt capăt al sălii de curs, către băiatul brunet care se foia pe scaun în vreme ce frământa între degete un creion.

A salutat-o din cap, apoi și-a ferit privirea. În clipa următoare și-a întors din nou capul spre ea, lăsând să-i pice comic falca, de parcă tocmai și-ar fi dat seama că Anna așteptase de la el o astfel de reacție.

Ar fi fost comic dacă miza nu ar fi fost viitorul ei.

Anna s-a străduit să-i adreseze un zâmbet prietenos.

În vreme ce el ridica din sprâncene și își curba disprețitor gura, Anna simțea cum bursa aceea îi scapă printre degete.

Profesoara McGovern a anunțat ultimele perechi înscrise pe listă, apoi a început să-și țină cursul, însă Anna nici măcar nu o auzea. Și-a pus un cot pe pupitru și și-a tras părul șaten peste față, de parcă tocmai ar fi fost preocupată să vadă dacă nu cumva avea fire despicate la vârful. Privind prin bretonul ei lung, a început să se holbeze la părul negru, des, al lui Gabe, la tricoul lui imprimat cu numele unei frății universitare și la mâinile pe care și le ținea încrucișate pe piept într-o postură care denota o totală încredere de sine. Jumătate dintre colegile ei ar fi ucis cu sânge rece să aibă șansa de a lucra împreună cu Gabe pe parcursul următoarelor două semestre, însă – of, Doamne! – Anna își dorea ca el să fi făcut echipă cu aproape oricine altcineva.

Aceasta era cea de-a doua materie comună a lor¹, nu că el ar fi băgat-o vreodată în seamă pe Anna, care obișnuia să se așeze în fundul sălii. Ea însă știa cine era el. Gabe era băiatul ăla *cool*, ca-n reclame. Se mișca și vorbea cu prea multă încredere de sine ca să fi avut vreodată necazuri și era genul de tip căruia părinții îi spusese de cum se născuse că era deștept și special. Tot ce făcea reflecta acest lucru, de la felul în care se precipita să discute cine știe ce teorie cu un profesor, până la felul în care fetele din campus roiau în jurul lui, el băgându-le în seamă suficient ca să le facă să revină – dar niciodată atât de mult încât să-și limiteze opțiunile.

Bine, fie, Gabe chiar *era* deștept și de mai multe ori Anna se surprinsese dându-i dreptate în tăcere atunci când susținuse ceva în timpul orelor. Era însă prea atrăgător,

1 În SUA, elevii își aleg la începutul anului școlar materiile care îi interesează, drept pentru care ei se întâlnesc numai la cursurile comune.

prea arogant și prea greu de strunit. Ea avea nevoie de un partener care să stea cu capul la cutie, să nu atragă atenția și să muncească pe brânci. Sau, și mai bine, unul care să stea deoparte și s-o lase pe ea să preia inițiativa. Gabe Weatherall nu ar fi făcut nimic din toate acestea.

După oră, Gabe s-a îndreptat spre ușă înconjurat de grupul obișnuit, fără să catadicsească să-i adreseze Annei măcar o privire. Anna și-a vârât fără grabă manualele în rucsac gândindu-se că poate Gabe va fi prea distras ca să-și amintească să o aștepte și poate că ea va reuși să se furișeze afară, rămânând să-l contacteze mai târziu în legătură cu proiectul acela. Dacă ar fi cercetat tema în avans, ar fi putut plănui ce să-i spună lui Gabe când s-ar fi întâlnit.

Doar că, în clipa în care a pășit afară din clasă, Gabe stătea singur, sprijinit de perete și privind în direcția ușii. Privirile celor doi s-au intersectat, făcând-o pe Anna să simtă niște fluturași în stomac. Ochii lui erau albaștri-spălăciți, virând ușor spre argintiu. Astfel de ochi nu se potriveau cu părul lui atât de negru și cu toate acestea – iată-i. Privind-o asemenea unor nori de furtună spintecați de o rază de soare. Oare cum de nu-i observase până atunci?

Anna și-a dat un brânci mintal:

Nori de furtună? Încetează!

Gabe a ridicat a lehamite o mână, făcând-o pe Anna să încetinească.

— Bună.

Anna s-a oprit în fața lui schițând un zâmbet forțat.

— Cred că suntem parteneri de proiect.

Gabe nu s-a obosit să-i întoarcă zâmbetul, preferând să o măsoare din cap până-n picioare.

— Câți ani ai?

Anna și-a strâns caietul la piept ca să ascundă tricoul lălău având imprimat logoul unui magazin de bricolaj. Unul dintre iubiiții mamei ei, după ce îi fuseseră dați papucii, renunțase să și-l mai recupereze. Tipul era

instalator, iar Annei îi păruse rău să-l vadă plecat. Fusesse unul dintre iubiții drăguți, și perioada în care trăise cu mama ei fusesse singura în care caloriferul funcționase fără să fie nevoie ca cineva să-l lovească cu o conservă de mazăre. Tricoul îi era prea larg, însă exact acest lucru îi plăcea Annei. Îi era mai ușor să se ascundă îndărătul lui.

Dar oare de ce nu își amintise că aceea era ziua în care urmau să fie numite perechile de parteneri, ca să-și fi dat puțin mai mult străduința? Acum își dădea seama că pur și simplu înota în tricoul acela uriaș, mai ales că era destul de sigură că în ultima vreme dăduse jos câteva kilograme. Iar faptul că avea 1,75 nu îi era de ajutor. De obicei înălțimea nu făcea altceva decât să îi pună în evidență stângăcia. Un coleg de liceu îi spusese la un moment dat că îi amintea de Bambi: numai genunchi noduroși și ochi căprui uriași. Tipul își imaginase că îi făcuse un compliment.

În cele din urmă, dându-și seama că cel mai bine ar fi fost să se comporte ca și cum ar fi fost complet stăpână pe sine, Anna și-a dres glasul.

— Mă bucur de cunoștință. Eu sunt Anna Campbell.

Gabe a clipit de câteva ori.

— Ești boboc?

— Și... cum ziceai că te cheamă? l-a întrebat Anna, trăgându-și umerii înapoi și îndreptându-și spatele.

Metoda aceasta întotdeauna avea efect la băcănie atunci când avea de-a face cu vreun client supărat. *Însă... la naiba!* Chiar și așa Gabe era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât ea și nu părea deloc impresionat de statura ei. Părea doar amuzat.

— Gabriel Weatherall. Prietenii îmi spun Gabe.

— Ei bine, Gabriel, se pare că în următoarele două semestre vom lucra împreună. Așa că poate ar trebui să facem schimb de e-mailuri și să hotărâm când și unde ne vom întâlni.

Gabe a ezitat să-i dea un răspuns suficient de mult timp ca s-o facă să se simtă ca pe ace. Oare se gândea cum să scape de proiectul acela? În cele din urmă, a înșfăcat caietul Annei, l-a deschis la o pagină goală și a început să-și scrie numele, adresa de e-mail și numărul de telefon. Apoi i-a spus cu glas șoptit:

— Prefer să-mi trimiți SMS-uri.

I-a înapoiat Annei caietul, aceasta începând să-și scrie fără grabă numărul de telefon și adresa de e-mail. Gabe a întins mâna să ia foaia de hârtie, însă ea a avut un moment de ezitare.

Anna nu îi putea trimite SMS-uri din simplul motiv că nu avea un mobil, doar un telefon fără fir, de tot rahatul, pe care ea și mama ei îl găsiseră în apartament atunci când se mutaseră acolo. Și-a încordat degetele de la picioare, uitând că ar fi trebuit să pară stăpână pe sine.

— Eu... ăăă... eu prefer e-mailurile, dacă e OK și pentru tine.

Anna nu avea nici computer. Și nici Wi Fi, însă practic locuia în bibliotecă și ar fi putut folosi computerele de acolo.

Gabe a luat foaia de hârtie și a început să o studieze de parcă ar fi conținut niște indicii capabile să-i spună cine era fata din fața lui.

— Sigur, cum vrei tu. Deci... când ne-am putea întâlni?

Anna a strâns din buze știind că lui nu-i va plăcea ce urma să spună.

— Păi, nu prea ne putem vedea în timpul săptămânii. Eu vin la ore în campus numai în zilele de marți.

Gabe și-a petrecut degetele prin păr, făcându-l să stea într-o parte. Bine cel puțin că nu era genul de tip care-și toarnă-n păr țâșpe kile de gel.

— OK, eu am mașină, a spus el. Tu unde locuiești? Ne putem întâlni la tine în cartier sau putem lucra la tine acasă.

Anna a simțit cum i se oprește răsuflarea în gât imaginându-și cum studentul acesta atrăgător, cool și în mod evident bogat va veni în *apartamentul* ei ca să lucreze cu ea la proiect. El și-ar fi imaginat că... Anna a simțit cum îi dogoresc obrazii. Nici nu-și putea imagina ce ar fi gândit el. Oricum nu conta pentru că așa ceva nu avea să se întâmple niciodată. Însă *urmasu*, într-adevăr, să petreacă mult timp împreună pe parcursul următoarelor două semestre. Ceea ce însemna că trebuia să-i spună câteva lucruri despre sine, oricât de dureros îi era s-o facă.

— Uite ce e... nu ne putem vedea în timpul săptămânii. Sunt toată ziua la școală. Iar după școală muncesc.

Anna a observat cum chipul lui devine o mască a nedumeririi:

— Ești toată ziua la școală. Școală gen...

— Școală gen... liceu.

— *Liceu?! a exclamat el, dându-și ușor capul pe spate, de parcă tocmai s-ar fi ferit să nu primească un pumn. Ce cauți atunci la orele de economie globală? De obicei numai cei din anii terminali se înscriu la cursul ăsta.*

Gabe a început să râdă, însă privirea îi rămăsese sumbră.

— *Studentii din anii terminali, a adăugat el.*

— Sunt înscrisă într-un program gratuit pentru elevii de liceu eminenti, a răspuns Anna având grijă să nu menționeze faptul că programul era dedicat elevilor provenind din familii „cu venituri mici” sau „expuși riscurilor”.

Ura sintagma aceasta – „expuși riscurilor”. Nu avea nevoie să i se aducă aminte de toate riscurile aferente situației în care se afla în clipa aceea.